

У Новоме Саду 31. децембра 1886.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све ште се тиче администрације шиље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

Публици српској У ОЧИ НОВЕ ГОДИНЕ.

Новинара богме
Има разне феле.
Једни вољу правду,
Други паре беле.

Једни дижу бољу —
Ма их у мрак стисли;
Други купе речи
Да сакрију мисли.

Једни, ако греше,
Неотице греше;
Други шире руке
Па за грехом спеше.

Једним с' каже: „тако“!
А другима: „дијо!“
Свакоме онако
Како ј' заслужио.

Једнима се мили
Пробудити зору;
Други здравом бору
Вољу бушит' бору.

Једни вичу: паз'те;
То нам и то прети!
Други веле: све ће
Влада нам донети,

Једни чисто: кажу:
Ово ти је мана.
Други вас хајкају
У канџе Германа.

Једни мисле, траже,
Прокрчују путе,
А други се на њих
Ваш за ото љуте.

Једни иду право,
А други се криве —
Наравски, ни једни
Од „луфта“ не живе.

Ал је разлик као
Бог и шепирџија:
Једне народ издржава
Друге субвенџија.

* * *
За то вам сад веле
И Ћира и Спира:
Ко новине држат' мисли
Нек их добро бира.

Ћира и Спира.

Шетња по свету.

XXXVIII.

Сад су краљ Милан и његова „напредњачка“ влада сигурно потпуно сретни. Један Солдатовић је убијен, а други је заробљен, те сад више нема опозиције у Србији. Сад ће Гарашанин и остали напредњаци моћи спокојно чинити, шта хоће, а неће морати страховати, да ће добити какво писамце и за тим у походе — хајдуке. И ја држим, да су у Србији само Солдатовићи били опозиција, а они сви други или су се влади клањали, или пак ни сами нису знали, шта раде, али ми поред свег тога ипак чудновато звучи, што Србија тражи од Угарске некаквих тридесет жандара у помоћ, да би могла свладати хајдуке. Дакле

са Солдатовићима није изумро стари српски протест против насиља и против неправде — хајдуштво, него се морају у помоћ позивати мађарски жандари, те да се растерају хајдуци. То је скуп начин растеривања. Ја бих знао много јефтинији, само ако хоће српска влада да ме послуша. А тај начин, управо то средство је већ опробано, дакле сигурно је. Ето, по нашим црквама о божићу гдегод се читао Германов божити поздрав, свугде се народ разбегао. Нека сад српска влада набави себи неколико таквих Германових поздрава и нека их распошље разним хајдучким четама, па ако се не разбегну, ја крив. Нико их не држи, да не пређу преко српске границе, ид у Румунију, или у Бугарску или пак у Турску, јер ће сви држати, да је у Србију дошао буди бог с нами.

Овако пак звати мађарске жандаре у помоћ и излагати их опасности, да их убију српски хајдуци — то је и нечовечно и кошта доста новаца. Ваља само неколико Германових божићних поздрава распослати, па ће Србија за тили часак бити чиста од хајдука. Бојати се само, да и народ не дочује за тај поздрав, па ће онда настати нова сеоба Срба.

Код нас је већ друкчије. Ако се он селити неће, ми се зацело селити нећемо. А да се сели, за то би најбоље било, да добије што више неповереница. Али с тим се некако оклева. Ту ми се допадају браћа Шиклушани. Види се, да су скроз и скроз практички људи. Држали су прво црквену скупштину и ту су донели повереницу саборској већини, а одмах за тим сазвали су и јаван збор, те са скупштине одоше на збор и ту решише, да Герману пошљу неповереницу. То је врло практично. Да су се на то сетили Новосађани, могли су и они тако учинити, а овако муче се већ више од месец дана, како да одрже збор, па никако да дођу до резултата. На послетку, велике ствари и захтевају много времена и дуго промишљања, али где се и сувише отеже, ту обично испадне —

ништа. То је стара истина, али ће увек и нова остати. Никад јој лице неће бити смежурано. На послетку, зашто да је Нови Сад увек и у свему први? Нека се и друга места прославе. Само то је рђаво, што код нас један на другог изгледа, па један неће да уради, што, док други не уради, то тако нико ништа не учини. Тако многе општине изгледају на Нови Сад, па пошто у погледу неповеренице није ништа Нови Сад учинио, то се и те општине скањују, што да богме нимало није оправдано. Али такви смо ми већ, па што ћемо? Из те коже никуд ни камо, само пазимо, да нам бар та кожа читава остане.

С тим се бугарска депутација не може похвалити, т. ј. да јој је кожа читава. У Берлину су је страшно поцепали, али у Лондону су је закрпили са осам милијуна форината, што су Енглези дали данашњој бугарској влади, да и даље може бургијати против Русије. Но таман су је у Лондону закрпили, а ето у Паризу су депутацији кожу опет поцепали и ко зна, ко ће доћи сад да шије и крпи. Ја држим, да се више закрпити не може, али дај боже, да бугарском народу остане кожа читава, па ма депутацију, данашње бугарско намесништво и данашњу владу са свим одерали.

Милиоав

У Ш Т И П Ц И.

До године ће држати Мађари скуп за помађаривање. Но тај скуп ће ако да бог увидити, да нами никадав отпор неће бити — скуп.

Но ако се ми, уместо помађаримо, размађаримо за своја права, онда ће тек бити лепо.

Лане се преко десет хиљада становника иселило из Угарске. И да се ти људи нису иселили чак у Америку, опет би се могло рећи: — „далеко смо дотерали.“

ПОДЛИСТАК.

Под прозором.

— Мало истине и мало појезије. —

Посвећено „Бол.“*)

Било је дивно летње вече.

„Сунце је већ одавна зашло за дођинске планине. Давно се окупао Дођин у вечерњој румени сунчаних зрака, те се сад умотао у пешкир тихе месечине, у пешкир звездама извезен.“ Тако га је описао Бранко, који је спадао већ у јато бољих полетараца.

„Месечево бледо лице, баш као оно моје о појутарју светога Јована, сипало је као и обично немилице своје зраке по целом Дођину“ вели Пеца, који је ово вече са астрономскога гледишта описао.

„Па ко би сада“ велим ја на основу искуства „поред овако дивне ноћи и поред овако несносних математских задатака остао код куће?! Где је тај — па ма и највећи прозаиста био — који би поред овако дивне но-

*) Та „она“ налази се неприметно у прва три одељка скривена у једној речци.

ћи и поред нешто пара у кеси (које су буди међу нами речено неком трећем намењене) који би дакле остао код куће?! Који је то, што би поред овако дивне ноћи, поред овако добре воље и поред онако дивног вина код „сиве чутуре“ остао код куће?!

Ни највећи, ни најзаконанији ни најсухопарнији створ божији не би могао срцу одолети, а камо ли ја, који сам већ једном залепршао крилима стрешећ' горе Парназу, ја, коме су та крила већ одавна сломијена, ја који сам већ избадио:

Дај да сркнем руменике
Из пехара твојих уста,
Да с' опијем од пољупца,
Да с' утоли жеља пушта.

Дај још једном да искапим
Ала годи! Ох дај га, дај!
Та још једном пољуб жарки
Та учини жељи крај!

Љубећи те на ме с' осу
Твоја коса, црна ноћ;
Ох по мраку вако пијан,
Хоћу л моћи кући доћ'!

Новосадске велосипедисте, Срби и Немци прива-
зиваће на својој забави: „јахање двојице на
једном точку“. Ту се види, како би нам било
свима свуда места, кад би само знали удесити.

Но на истој забави играће се неких четир чар-
даша а једно коло. Из тога се опет види, да нејашу
двојица на једном точку, но да смо ми тамо тек пети
точак у коли.

Из Бечкерека се зачуо: „Глас“. Ако остане
јасан и громак, биће му као и сваком јасном „гла-
су“, т. ј. одзив неће фалити.

Главни сарадник „Гласа“ др. Бота јавља међу
огласима, да је пронашао маст, која чисти пеге и
флеке са лица. Ми се надамо, да ће он и у уреднич-
ком делу листа, гражити начина, да се чисте пеге и
флеке са српског лица, и онда — аферим докторе.

У Сарајевској женској задрузи има 100 Чивутка
и 20 Српкиња. Ко то чита, мора мислити, да је име
Сарајево постало од „Сара-лебен“.

Двадесет српкиња у том друштву или је здраво
много, или здраво мало. Здраво много онда, кад је то
друштво Чивутско, а здраво је мало онда, ако је то
друштво — опште. Или — или.

Једном „пријатељу“!

Што ме хулиш, грдиш,
изалеђа свуда,
не боле ме здраво;
али што ме хвалиш
чим пред тебе станем
то ми није право!

Др. Казбулбуц.

На небу се указаше
Твоје очи звезде сјајне;
Ја занесен лијан падох
На груди ти беле, бајне.

Ох ноћи, ох ноћи!
Кад ћеш опет доћи?

ја, који сам окусио, шта је то „жарки пољубац“, „бела
вила“, „небесни створ“, „срце“, „душа“, „рујна зора“ и
најпосле „рујно вино“.

Ја не могах жељи одолети.

Оканем се математике и несносних формула и поми-
слим на „сиву чутуру“ и веселу браћу; бацим оштар по-
глед на узан грлић мастила и помислим на мало шири
грлић „сиве чутуре“; књигу у запећак, перо о под ка-
пут на себе, цигару у зубе, газдарици „лаку ноћ“ и пе-
вучкајући:

„Ти с' чутуро красно цвеће,
Нема тога, ко те веће!“

одох управо куд ме срце вуче, одох „сивој чутури“.

2.

„Ево мене, ево и весеља!“ ускликнух браћи, која ми
одмах онако са врата поче „ђачко српски“:

је, то ваљда ниси чуо.

Спира. То није било штампано.

Ђира. Знаш шта би нам ја још желио за нову
годину?

Спира. Да чујем.

Ђира. Желио би да „Браник“ и „Застава“ ни-
кад не добију прилике кошкати се међу собом; да
раме уз раме пођу за својим задатком, — а цео на-
род то узме себи за пример и на њих да се угледа.

Спира. Лепа жеља, Ђиро, да је бог услиши!

Спира. Имам и ја једну жељу, — та је још шира.

Ђира. Хајде сад ја да чујем.

Спира. Да браћа Хрвати увиде што су више
пута превиђали. А ми Срби да не видимо што
смо више пута виђали. А суседи да нам завиде,
што нас је слога тако окрепила.

Ђира. Из твојих уста у божије уши!

Ђира. А зар ми немамо жеља, које су још шире?

Спира. Имамо, Ђиро, имамо.

Ђира. Ал што да их ређамо, кад их сви знамо.
Боље је да мање говоримо, а више да радимо.

Спира. Е па срећна нам нова година!

Ђира. Срећна и берихетна!

Мало нас је (само шест и ја седми)
Ал смо људи!

Ја да се растопим од радости, од милина и од вина.
Одмах се створи за мене места и прва ми је брига
била да надокнадим онолико, у колико су они већ у
напред одмакли; у осталом то сам брзо надокнадио и
за кратко време били смо на једној мери.

Милина је то било погледати онако из „фоглспер-
пективе“, како се разбалаћисмо под зеленим орахом и
под оним знатним ђачким оклопљеним шеширима, а на
сред среде дворишта од „сиве чутуре“.

Да би романтичније било, месец је радознало прови-
ривао кроз брснато грање, и чисто се смеши на веселу
— с дозволом државног тужиоца — омладину, као год
што се смеши крчмарева лепа ћерка, што радознало про-
вирује кроз завесу.

Између осталог говора, највише нам је на усти било
„вина амо!“ и по које „хај! хај!“, а то је знак да смо
били сви у свом елементу.

Мустаћ — један од врло популарних ђака — погла-
ди брчиће што их је пре неколико недеља стекао, наву-
че мало шешир на очи и загрљивши до њега седећег Ла-
*

П у с л и ц е.

А. Брегово је сад наше. (Тако се хвали Гарашанин). — Али Сливница је њихова (тога се сећа „Стармали“).

Б. Оно управо ни Брегово није наше, него ће остати бугарско, а добиће се у замену гдегод по ланца земље. (Та да је бар цео ланац, па да га поклонимо јунацима тога успеха).

В. Али баш и онда, кад би по ланца земље нешто вредило, питање је: шта вреди регентство, које заступа кнеза, који није кнез.

Г. У Шпанији је боље. Онде мали краљ плаче кад хоће да га фотографирају. Но зло је онде где поштеним фотографима ударе сузе на очи кад хоће одгојеног већ краља да фотографишу.

Д. Кад би сад нешто сишли дванаест апостола па дошли у Сомбор — да ли би могли од шест партија направити једну?! или би се можда и сами разделили на шест странака (кад би подуже остали у Сомбору).

Е. Да је Анђелић Маџар, али справедљив Маџар, он би поп Аћиму шицеом рекао: „Поп Аћиме шицки!“

Ж. Кад се сетим оних силних Бара, у којима се наши друмови купају, онда налазим да је сасвим у реду, што се нов министар комуникација зове Бар'ош.

зу, увераваше га, да ће пре месец дају сјати, него што ће он вино омрзнути (а буди узгред речено и лекција му се просладити).

Пеца — и опет капацитет смеши се и пуштајући густе димове чисто себи претставља, да су то бриге које се за часак укажу, па их за час и нестане, као и вина, које се за тили часак у боцама укаже, па га још за тили час нестане.

Јаша — иначе доста прозаично створење — често се хватао чаше у намери или да коме наздрави, или да је попије (највише се дешавало ово последње), остали би викали оно уобичајено „чујмо! чујмо!“ па би се тим и свршило.

Напослетку устане Влада и сасвим реторским духом стаде: „Браћо! Ја досад“ ми се сви забленусмо у њега „ја досад још никад нисам наздрављао, па нећу ни сад!“ испије чашу и сасвим хладнокрвно седе доле.

Као наручено дошла је иза овога говора песма „Кад се сетим мила душо!“, коју је Глиша тако певао да све везе, а ми смо му помагали онако мумлајућим (техничким изразом речено) медвеђим кором.

Песму су завршили откуцаји на црквеном сату, чи-

||. Али кад се сетим наше празне државне касе, онда се чудим како наш министар финансије није преиначио своје презиме, па да се место Сапари зове Безпари.

Δ. А знате ли ко је био ове године полагеник у Србији? — Тридесет Аустро-угарски жандара, који су се сад тамо раскомотили као код своје куће. Но то је само полагеник. Ако овако потраје доћи ће и цео женик (т. ј. ако и нева на то приставе).

Б. Кад може Бизмарк послати Батенберга у Каиро, — онда може ваљда и Гирс кога послати тамо, здравља ради (Србијиног).

□. Осам стотина потписа панчевачки и то од једне стране, — то је много. Од тога би се материјала могло у Сомбору направити бар три угледне партије.

⊗. У уводном чланку „Н. Доба“ број 140. прича се о Јанусу са два лица. Питање је од куд српска публика сме знати ко је Јанус, кад не сме знати шта је Медуза.

Ѓ. Сад хоће и један Маџар да се продукује са гладовањем. Не треба се журити; научи ће Тиса и његова система нас све тој новој врлини.

⊠. Тај се Маџар случајно сове флајшер. Као што се види име му није маџарско, — а још је мање посно.

×. У варошици Штитнику била је на божић црква дупком пуна. Поп се лати за ту прилику и по-

ја се казаљка попела до врхунца и откуцнувши четири у тенору и дванаест у басу, ми се згледасмо а Пеца се усуди шта више, да нам каже, е би било време да се иде кући.

Најпосле и новаца је нестало у кеси, те ее морадосмо хтели не хтели, растати са оним дивним орахом, са оним дивним вином, са оном дивном крчмаревом ћерком и само нас је месец пратио, коме је Бранко целим путем неке елгије стварао.

Кад смо . . . ох! дошли ох! пред . . . ох! њен стан. ох! (извините моме уздисању) тада ће Глиша — као мени у почит да јој под прозором отпева:

„Спаваш ли злато моје?

Спаваш ли, ој!

Зора је тако љупка,

Ветрић ја тако благ

Косицу чека твоју

С њом да се игра благ —

Спаваш ли, злато моје,

Спаваш ли, ој!

Ја сам у себи говорио „спаваш ли бела вило?“ „спаваш ли зоро рујна!“ „спавашли, анђелу, небески створе спаваш ли, моје све и сва?!“

че маџарски да служи, — али за часак сви Словаци изиђоше напоље и не остаде у цркви нико само Поп и црквењак. Заиста је чудотворан маџарски језик, кад се употреби где не треба.

Ш. У Лондону је јака магла, али ипак се види да Гледстон много боље изгледа него сви торијевци. Радујемо се томе изгледу.

Стармалов календар.

Многи се питају: „Каква ће бити наступајућа годана? Ти ми људи изгледају, као да боже ме опрости, нису читали календаре. И за такве ћу ја овде исписати што им је најнужније знати.

Година 1887. биће — „проста“ година. Може се сигурно узети, да није читала књигу: „Не пристоји се“, јер ће нам доћи у по ноћи. А кад календарције проричу, да ће год. 1887. бити проста онда се можемо од ње надати, да неће пре нег што уђе, закуцати. Но за то ће нам тим више куцати на врати они, који честитају, и с тима ћемо када бити и сувише задовољни.

Година 1887. владаће месец. А кад влада месец може се узети, да ће те године бити обилате месечине, с тога се тој години радују заљубљеници, а још више пијанице, јер неће тако често падати по мраку, кад се враћају из бирдуза. Владању месеца могу се још радовати новосадски и ини фењери по нашим крајевима, јер ће их бар месец мало осветлити.

Година 1887. наступиће рано у четвртак, дакле после среде, а то је, чим престане постан дан. И кад је нова година изабрала да дође у мрс, може се узети да ће и донети собом мрса у изобиљу. Биће меса, то је сигурно, само да га не буде и сувише — на разбојишту.

То је онај „небаски створ“ због кога сам више пута добио „бугер“: то је оно „сунце“, поред кога сам толико пута под прозором, баш као и сад чечећи — озебао: То је „оно“, коме сад певамо, моја драга, моја љубовца.

Завршивши последњу строфу „устани ој!“ на прозору се укаже „неко“; ја мишљах да је тај „неко“ „она“, но ја сам то само мислио, а ко је у ствари био, то ћемо видети.

„Идемо, дакле да видимо.“

3.

Већ недеља дана прође, како смо се опростили мачурлука (ал смо и појели чабар краставаца); већ недеља дана прође, како ме професор Квоциентић понешто преко гледи.

Тако смо ми живили с' дана у дан, но промене ради рећи ће нам једном професор, да останемо нас седморица, и то баш они што су били код „сиве чутуре.“

Шта ће то бити?

Ја сам у себи заједно са Чернишевским узвикнуо „Шта да се ради?“

Слутили смо да ће бити окршаја, само од куд су дознали!

Год. 1887. биће два помрачења сунца, два помрачења месеца и још помрачење славе неких држава. Помрачења сунца и месеца неће се видети свугде, али помрачења која сам напоследку споменуо, не само што ће видети, него ће се и чути.

Главнија предсказивања за год. 1887. ова су:

Ако последњег јануара напада велики снег, па се одмах за тим истопа, онда каже вечити календар, да ће 1. фебруара бити страшна — блата.

Ако се две државе побију, биће сигурног — рата.

Ако буде људи да се још већма загреју за српску аутономију, Герман ће се — смрзнати.

Но на сваки начин најглавније пророчанство ово: „Ако у народима буде свести, нек се не боје — ничега.

Распоред радова за год. 1887. овај је:

Јануара: Ако се ниси још претплатио на своје новине, претплати се, јер можеш заборавити.

Фебруара: Ако се ниси још оженио, ожени се, јер доцније могу тебе заборавити.

Марта: Ако си у Србији владар, па имаш јектичаву политику, спреми ствари да путујеш.

Април: Ако те позову на збор, не мој се скањивати.

Мај: Ово је месец близанаца. Ако се близавци Срби и Хрвати нису још збижили, крајње је време да учине.

Јуни: Избори у Угарској. И ако ово није месец април, пази добро да те не пошљу у април.

Јули: (Сенокос.) Коси сено, али не мој бити као сено, да планеш па да се угасиш.

Август: (Жетва.) Како си сејао онако ћеш и жњети. А сети се да ћеш онако жњети доцније, како будеш тог месеца сејао, јер ће бити избори у тродници.

Септембар: (Берба.) Пази добро што радиш;

„Од куд су дознали?“ било је питање на двевном реду, и после „мало време за тим потрајало“ било нам је сасвим то питање решено.

И извесни куцну час, и ми пошетасмо у управитељеву канцеларију (званичним послом?!)

Још никад нисам закуцао на овим вратима, а да нисам изишао напоље забринут „шта ћу да радим сам самцит после подне у затвору“, но сад као да неће бити тако т. ј. бар нећу бити сам у затвору, већ и она шесторица који се до сад решише, да се жртвују „један за све, а сви за једног.“

Сви што смо били на оптуженичкој клупи, претварасмо се као да ништа не знамо, и као да смо најневинији.

Најпосле „подиже се тигар љута звери“ — управитељ, заједно са својим трбухом и наместивши наочаре, отпоче:

„Ви“ ту нас све значајно погледа „ви сте оптужени од Г. професора Квоциентића“ ми се згледасмо. „Јест! ви сте оптужени због изгреда и демонстрације, која је баш ли на њега управљена — мир! немате ништа говорити!“ осече се на Глишу, који је хтео да изрази своје негодовање.

немој да ти се једном каже, да ниси вредан оног вина, кога испијаш.

Октобар: Ако си се фебруара оженио, наручи колевку.

Новембар: Ако овог месеца буде не само пољу, него и по политици велике магле, то време употреби на сравнивање, па ћеш једном за свагда заволети — светлост.

Децембар: И ако је зима, немој се згрчити, нит држати стиснуте песнице у — цепу. Запамти, тако ћеш се најпре — смрзнати, а ти не треба да дочекаш само год. 1888. него треба као народ да будеш — вечав.

А сад сретна нова година!

„Велики „,,туш“““!!!“

Седим Вам на „софи“

ономад на „балу“,

Гледам како младеж све прелеће „салу“.

Бројим кол'ко пута

игра која „дама“,

ил' колико пута

Забавља се — „сама“ . . . .

После игре редом

крај мене се шећу! —

(Куд ћеш штогод лепше? . . .

куд забаву већу??) . . .

У једаред видим

једна „дама“ лепа,

(за собом је вукла

три метера „шлепа“)

кад год ближе мени

шетње ради дође,

да никако неће

крај мене да прође,

„Ви“ сад нас није погледао онако значајно, а требао је, бар би видео на лицу нам тугу и жалост, што је прекинуо тако диван говор „ви, . . . ви . . . висте . . . ви сте слаба меморија! помислим у себи, као што то обично вели и професор Црнић „ви сте пре недељу дана око поноћи“ ја се накашљем „под прозором“ еј наопако та тај све зна „да, ви сте под прозором Г. професора Квоциентића држали као бојаги, онако у подсмех, неку „серенаду“ и певали му песму „Спаваш ли?!“

Ја га нисам ништа разумео. „У подсмех, бојаги, па још професору Квоциентићу певали „Спаваш ли?“ шта је то ког ђавола?

„И зашто је“ настави управитељ цицеронски „славна професорска колегија нашла за вредно да вас“ помилује хтео сам силом да кажем, али нам он „да вас казни затвором, на једно цело после подне; Затвор ће те наступити после подне од два до седам. Сад можете ићи!“

Ми се поклонимо и у себи рекавши „љубимо руке“, изиђемо напоље.

„Шта је то људи?“ запитаће Пеца „од куд да ми певамо Квоциентићу?“

„Па зар ми нисмо певали под „њеним прозором?“

а да поглед дивни
на мене не баца! . . .
Нема сумње! То су . . .
врло добри знаци! . . .

Срце ми се чисто
надима у груди!
та већ знате, како,
осећају — људи! . . . . .

На то мој „колега“
дође ближе мени,
а ја ни пет ни шест
већ о красној жени!!

Како увек мене,
кад год прође гледи; —
И шта из тог' може
за мене да сљеди! . . .

А он тек ће рећи,
(па све чисто слади)

„а да није друже — —
„огледала“ ради
што за тобом виси.

а њој много треба?! . . . . .

— — — — — стрмоглав сам пао
чак из седмог неба!!!

Др. Казбулбуц.

Досетке и наивности из дечијег света.

Дете. Је ли, оче, одакле је тај путник, што је јутрос био код нас?

Отац. Из Омиша; — одговори отац.

Дете. Из'о миша?! Па то је он онда мачак.

У неком друштву живо су се препирали око тога, да ли календар може да претскаже време или не, кад су се већ уморили око те теме, онда неко запита Малу Нинку, шта она мисли о томе.

„Нисмо на жалост“ одговори Јаша, који је још јуче знао о свему том, само није хтео да нас поплаши.

„Па да коме смо?“

„Ето видиш коме, Квоциентићу. „Она“ се баш пре три дана отселила из тог стана, а на њено место се Квоциентић доселио и ми смо мислили да певамо „њој“ а међу тим нас је Квоциентић све побележио, вирећи кроз шалоне.“

„Е тако је судба хтела“: ревосмо сви у један глас.

* * *

И зачу се последње „шкљоц“ и ми смо били са оне стране браве.

Све је мирно, само се чује тихи бахат послужитељева хода и звекет кључева, што их уза се носи; после пет сахата чуће се то исто и ми ћемо ступити на слободну ногу.

Дотле се стрпимо!

У Добину на дан „седам мученика“

Седам.

Нинка мора бити да је баш и сама о томе про-
мишљала, јер брзо одговори: Па да — кад календар
покисне, онда је киша.

Мати. Опет плазиш језик. Толико сам ти пута
казала да је то гадно. Које дете плази језик добије
батина.

Нинка. Или крајцару.

Мати. Шта!?

Нинка. Па чика доктор увек ми даје крајцару
да му исплазим језик.

Ђока, дечко од осам година, молио је ујака да
може ићи у цркву да види сватове.

— Добро! рече му ујак. Иди. Али тамо деца
вичу: кес' куме, и грабе се о новце. Тешко теби, ако
дознам да си и ти то радио.

Ђока диже своје црне очи, гледи ујака, гледи га,
па онда рече: Ако дознаш! — Али ако не дознаш!..

„Чико, шта то читаш?“

„Ево хоћу да решим овај задатак из Невена, па
не могу, а овде стоји да је то за мање.“

„Па и ти би могао решити да си мањи.“

Мали Јоџика видио коњаника, па беж' матери:
„мама! мама! Ево иде један „скакана“! (хтео је ре-
ћи катана.)

„Милкина коса!“

Виђао сам за живота
доста лепих жена;
знам, да свакој њеној дражи
мушко срце ј' цена! . . .
Лепе очи, лице красно
или уста рујна!
тело вито, танкостру
или њедра бујна!
па ножица округласта,
(још када је боса!)
све је дивно . . .! али све их
надмашује — коса!!!
Виђао сам косу лепу
и смеђу и плаву
дичила је, красила је
млогу лепу главу;
али коса Милке наше
све ово надкрили!
таку косу песма даје
само горској вили! . . .
Та прва је него поноћ
а густа ко тама!
Плетенице колике су,
незна Милка сама!
Таку косу редко само
носи женска глава,

била она „гаравиша“,
или била „плава“! . . .
Ал' за наше мушко срце
и боље је тако;
јер би млоги с таке косе
посрнуо лако!
То би била она мрежа
што се птици мете,
да се јадна у вигове —
што боље — заплете!

Др. Казбулбуц.

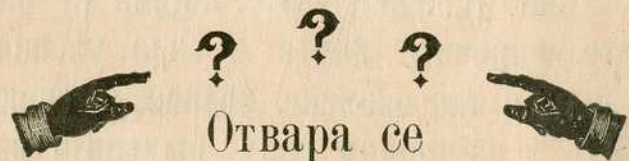
Грк и сом.

Ишао Грк на Дунав да хвата рибе, ухвати једног
великог сома, стаде га гладити и овако мудровати:

„Сад ћу полак да ти пецим, па ћу полак да ти
кувам, сос бибер, сос лорбер, сос паприко“, — сом
се међу тим пружи, па у Дунав — а Грк доврши
срдито „сос г . . . о.“

У Ботошу.

Цига.

Отвара се
нова претплата на
„Стармали“.

Ново лето „Стармалога“ пита
Да л' још има у роду кредита.
Да л' му шала није отежала.
Да л' му збиља још у црно циља.
Да л' га траже да истину каже.
Да л' га зову к окршају нову.
Да л' га чека и младић и дека
Ради лека и баба и сека.
Да л' га ко год и потајно чита
— Да ли има у роду кредита.

А „Стармали“ пуцну дим дувана:
Не питај ме делијо незнана!
Сам да кажем не би била дика, —
Већ ти питај мојих претплатника.

Ново лето баш је радо знати;
„Стармалога“ под руку ухвати:
Ево с' нова претплата отвара —
А публика нека одговара.

Одговорити се може на четири начина:

Са 4 фор. (на годину);

Са 3 фор. (на три четврти);

Са 2 фор. (на по године);

Са 1 форинтицом (на дуга три месеца).

(За Србију и друге земље 10, — $7\frac{3}{4}$, —

$2\frac{1}{2}$, — $1\frac{1}{4}$ динара.)

Још се могу добити сви бројеви „Стармалога“ од почетка до данас.

„Стармали се разликује од Бизмарка и по томе, што не тражи претплату на 7 година у напред, — јер се узда да ће и до године (било мира, било рата) имати ваше поверење.

Претплата нек се шаље издавадељству у Нови Сад. Рукописи нека се шаљу уреднику у Беч. А неповеренице нека се шаљу Анђелићу у Карловце.

СТАРМАЛИ.

Новије књиге и музикалије.

послате уредништву на приказ.

Мија бродар. Приповетка из Баната. Написао Милут. Јакшић. у Н. Саду 1887. Српска штампарија др. Свет. Милетића. Цена (?),

Г. Ђулић В. Ј. Јовановића. Самопев за тенор или сопран, са претњом ситних гуда, хармониума и гласовира. Од Роберта Толингера. Издање друштва „Гусле“, цена 80. новч.

Најлепше и најодабравије приче из „Хиљаду и једне ноћи.“ Издање српске књижаре браће М. Поповића, у Новоме Саду. Цена 60 новч.

Све дужнике наше, којима су расласте нарочите карте и сада уз овај број цедуље као опомене, молимо да сваки свој дуг у најкраћем року подмирити изволи, иначе мораћемо их овде на овом месту по имену јавно позвати, да свој дуг одуже.

АДМИНИСТРАЦИЈА „СТАРМАЛОГ.“

ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1887.

УЗ САРАДЊУ СРПСКИХ КЊИЖЕВНИКА УРЕЂУЈЕ

СТЕВАН В. ПОПОВИЋ

ГОДИНА ТРИНАЕСТА.

Цена 30 новч. или 1 динар.

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац, добија комад по 33 новч. Наручбине ваља упућивати издавалац-штампарији А. Пајевића у Н. Саду,

ТАКО ИСТО МОЖЕ СЕ ДОБИТИ

„ЦАРИЋ“

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА ЗА ПРОСТУ Г. 1887. Цена је 20 новч. или 40 пара динарских. Препродавци добију за готов новац комад по 12 новч.

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ.

О Г Л А С И.

Само оно што је добро осигурава успех!

Дра Милера сок од маховине, ванредно добар лек од кашља, промуклости, вратобоље, слуга, почињуће суве болести, и уопште при свима болестима прибора за дисање. У теглама за децу и одрасле Цена једној тегли 50 н.

Дра Милера балзам за предохрану од грчева. Овај балзам се препоручује код болова и грчева у стомаку, код катара у стомаку, код надутости стомака, блувања, пролива, ветрова; код колике је успех скоро за тренутак постигнут. Даље је ово добар лек код дуготрајних и испрљивих болести, јер знаменито поправља варење. Овај особити лек не би требао да фали ни у једној кући, нарочито по селима. Цена 1 фласона 1 ф. 50 новч., 1/2 фласона 80 новч.

Дра Милера балзам за жуљеве, ванредно брзо дејствујући лек од жуљева, брадавица, затебљања коже (с боловима скопчано) и прозеба. Да би се сачувала публика од подражавања без вредности, молим да се иште само Милеров балзам од жуљева и да се пази, на оригинално спаковање. Цена је кутији с флашицом и упутством за употребу и са четкицом, утврђеном на запушачу 60 н.

У Новом Саду добива се право само код Љубе Стефановића, спецерајског трговца; у Осеку код Ј. Габекког и Ј. Г. Динеса, апотекара; у Вршцу код С. Страха, апотекара; у Сомбору код Ц. С. Вајдингера. 4—12

У савршених

ШИВАЋИХ МАШИНА

најновијег Сингер-система са двоструким швом, са најновијим моталом за конач, машинским укупним прибором, елегантним поклопцем из ораховине, мозаиком урешеним столом и са гаранциом од 6 год. шаљем са бесплатним паковањем са подужењем (per Nachnahme) за 35 фор. или 78 дин.

Машине су са свог најновијег механизма и са своје строге солидне и истрајне конструкције до сад ненадмашене, и могу се сваком пошт. потребају савесно и најтоплије препоручити.

Налози се обављају за готов новац или пошто се капара од 10 фор. или 2 дук. поштом уручи, које ваља слати са читком адресом на фабричара:

10—10

J. KARNER, representant: A. Radulowits
Wien, VII., Zieglergasse Nr. 41.

